

ära selletada; Kas peas sis k'ül suremb olle-
ma sinno mo stus Jummalat torfusse wasta,
kui minno liwa mulf, merre wasta?

Latse kõnne löi mulle söame sisse, ma jaije
mõtlema nink lärsi kaugembole omma teed
eddesi.

Soop ma olli häste maad eddesi jõudnu,
sis ma näggi jälki sedda samma poisikest; ent
temma istse käsipõsfil maan ja temma palge
näggio olli õtse kui olles temma sircu murren.

Mes murre sinno waiwap? Ma temma
käest küsse. — Milles mul murret ei pea
ollema? Kõnnel poisike wasta; ommet iggi
sa näet, et ma weel weifenne olle, ja kui kun-
naat rummal poisikenne; milojal ma waene
sures kaswa? Ja mille perrast mulle nüüd
latse põlwele ei olle k'õik sedda teda, mes wanna
rahwas ärra mõistawa, et ma essi wõis henne
omma juhataja ella?

Kallis, armas lats, ni ma' tedda sis
noomje, ärra tekko Jummalat wasta sedda

suggust suurte pattu, omma rummala kõnne
läbbi. — Kui sulle ka fea taghas k'õife asja
teda anda, mes wannamb rahwas ärra-
moistawa, sinno latse meel ommetiggi es näk-
kas sinna k'õhhegi. Kae sinna enne omma
esja nink emma ja wannembidde sõnna kuuld-
was wõtta nink tähhele panda. Orsi ka weel
ennamb, warrajalt Jummalat sõnnast oppi,
mes sinno henge illo nink kasu om, siin ilma
ellon, kui ka tõise ello sissen.

Jah, üttel sis poisikenne, ommeti sinna
essi nüüd jo tahhat teda, mes siin ilma sai-
sussen keäki ei woi teda saija; ja mes kellegi
meel es mõistas, kui ka Ingtl tawast tulles
tälle sedda selletama.

Neid sõnnu lõppeteni kätte poisilats mo
filmi eest ärra, nink ma wirgusi unnest ja
maggamast ülles.

Päle se mo mõtte es waiwa minno, es
püüwa ma ka ennamb sedda teda saija, mid-
das innimesse moistus siin ilma saisussen
kätte ei sa.